

SALLY ROONEY

KAUNIS MAAILMA,
MISSÄ OLET

SUOMENTANUT CRISTINA SANDU

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Sivun 21 sitaatti Rainer Maria Rilken runosta ”Herbsttag” (”Syyspäivä”)
on Aila Meriluodon suomentama.

Sivun 257 sitaatti T. S. Eliotin runosta ”The Waste Land” (”Autio maa”)
on Lauri Viljasen suomentama.

Englanninkielinen alkuteos

Beautiful World, Where Are You

Copyright © 2021, Sally Rooney

All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-43265-4

OTAVA

Keuruu 2021

Kun minä kirjoitan jotakin, ajattelen yleensä, että se on todella tärkeää ja minä olen todella hyvä kirjailija. Näin käy varmaan kaikille. Mutta jossakin mieleni sopukassa tiedän todella hyvin kuka olen, eli pieni, hyvin pieni kirjailija. Vannon että tiedän sen. Mutta en välitä siitä paljonkaan.

– NATALIA GINZBURG, ”MINUN KUTSUMUKSENI”

1

NAINEN ISTUI HOTELLIN baarissa ja tarkkaili ovea. Hän näytti siistiltä ja huolitellulta: valkoinen pusero, vaaleat hiukset vedetty korvien taakse. Hän vilkaisi puhelimensa näyttöä, jolla oli auki viestisovellus, ja kohotti taas katseensa oveen. Oli myöhäinen maaliskuu, baari oli hiljainen ja hänen oikealla puolellaan ikkunan takana aurinko oli alkanut laskea Atlantin ylle. Kello oli neljä minuuttia yli seitsemän, sitten viisi, kuusi yli. Hän tarkasteli kynsiään pikaisesti ja välinpitämättömän oloisesti. Kahdeksan yli seitsemän baarin ovesta astui sisään mies. Hän oli hoikka ja tummahiuksinen, ja hänellä oli kapeat kasvot. Hän katseli ympärilleen, silmäili kanta-asiakkaita ja otti sitten puhelimensa esiin ja tutki sen näyttöä. Nainen ikkunan ääressä huomasi miehen, mutta tyytyi vain katsomaan tätä eikä yrittänyt sen enempää kiinnittää tämän huomiota. He vaikuttivat suunnilleen saman ikäisiltä, lähemmäs kolmekymppisiltä tai vähän yli. Nainen antoi miehen vain seistä paikallaan, kunnes tämä huomasi hänet ja käveli hänen luokseen.

Alice? mies sanoi.

Kyllä vaan, nainen vastasi.

Okei, minä olen Felix. Anteeksi että olen myöhässä.

Nainen vastasi ystävälliseen sävyyn: Ei se mitään. Mies kysyi mitä hän haluaisi juoda ja meni sitten tiskille tilaamaan. Tarjoilija kysyi miten miehellä menee, ja tämä vastasi: No ihan hyvin, entäs itselläsi? Hän tilasi vodkatonicin ja tuopin lageria. Sen sijaan että olisi vienyt tonic-pullon pöytään, hän tyhjensi sen lasiin nopealla ja tottuneella ranneliikkeellä. Pöydän ääressä

istuva nainen naputti sormiaan lasinalusta vasten, odottaen. Hänen ulkoinen olemuksensa oli muuttunut valppaammaksi ja eloisammaksi sen jälkeen, kun mies oli saapunut. Nyt hän katsoi ikkunasta auringonlaskua kuin se kiinnostaisi häntä, vaikka hän ei ollut tähän asti kiinnittänyt siihen mitään huomiota. Kun mies palasi ja laski juomat pöytään, pisara lageria läikkyi ja naisen katsoi sen nopeaa kulkua lasin reunaa pitkin.

Muutit tänne ihan vasta, mies sanoi. Niinkö se oli?

Nainen nyökkäsi, hörppäsi lasistaan, nuolaisi ylähuultaan.

Miksi ihmeessä? mies kysyi.

Miten niin?

No siis, ei tänne yleensä muuta ketään. Ihmiset muuttaa täältä pois, niin se aina menee. Et varmaan tullut tänne töiden takia?

Ei, en oikeastaan.

Hetkellinen vilkaisu heidän välillään tuntui vahvistavan, että mies odotti pidempää selitystä. Naisen ilme värähti kuin hän olisi yrittänyt päättää jotakin, sitten hänen huulilleen ilmestyi heikon tuttavallinen, melkein toverillinen hymy.

No, halusin joka tapauksessa muuttaa jonnekin, nainen sanoi, ja sitten kuulin talosta ihan tämän kylän ulkopuolella – yksi kaverini tuntee omistajat. He ovat kuulemma yrittäneet myydä sitä ikuisuuden ja alkoivat lopulta vaan etsiä jotakuta asumaan talossa sillä aikaa. Ja ajattelin että olisi kiva asua meren äärellä. Se taisi oikeasti olla vähän impulsiivista. Mutta siis – siinä kaikki, ei ollut mitään muuta syytä.

Mies joi ja kuunteli. Viimeisen lauseen jälkeen nainen vaikutti hieman hermostuneelta, sen paljasti hengästyneisyys ja eräänlainen itsevallinen ilme. Mies seurasi tätä esitystä kasvat ilmeettöminä ja laski sitten lasinsa pöydälle.

Okei, hän sanoi. Ja olit sitä ennen Dublinissa, vai?

Eri paikoissa. Vähän aikaa New Yorkissa. Olen kotoisin Dublinista, taisin kertoa siitä. Mutta asuin New Yorkissa viime vuoden asti.

Ja mitä aiot tehdä nyt kun olet täällä? Hakea töitä tai jotain?
Nainen empi. Mies hymyili ja nojautui taakse tuolissaan, katse yhä naisessa.

Anteeksi kun kyselen, hän sanoi. En vaan vieläkään oikein tajua, miksi muutit tänne.

Ei, ei se haittaa. En vain ole kauhean hyvä vastaamaan kysymyksiin, niin kuin näet.

Entä mitä töitä sinä teet? Tämä on vika kysymys.

Nainen vastasi miehen hymyyn, nyt kireästi. Olen kirjailija, hän sanoi. Mutta entä sinä, missä sinä olet töissä?

Äh, ei se ole mitään noin erikoista. Nyt mietin että mitä sinä mahdat kirjoittaa, mutten kysy. Olen töissä varastolla, kylän ulkopuolella.

Millaista työtä se on?

No jaa, millaista työtä, hän toisti filosofisesti. Kerään tilauksia hyllyiltä ja laitan ne kärryihin ja vien sitten pakattaviksi. Ei mitään kauhean jännää.

Entä tykkäätkö siitä?

En, herranjestas, hän sanoi. Vihaan sitä hiton paikkaa. Mutta eihän minulle maksettaisi sellaisen tekemisestä mistä tykkään, vai mitä? Niinhän se on, että jos tykkää siitä mitä tekee, sen tekisi ilmaiseksi.

Nainen hymyili ja sanoi, että mies on oikeassa. Ikkunan ulkopuolella taivas oli tummunut ja valot asuntovaunualueella olivat syttymässä: ulkolamppujen kirpeä hehku ja ikkunoiden lämpimämmät keltaiset valot. Tarjoilija tuli baaritiskin takaa pyyhkimään tyhjät pöydät rätillä. Nainen nimeltä Alice katsoi tarjoilijaa parin sekunnin ajan ja käänsi sitten katseensa mieheen.

Entä miten ihmiset pitää hauskaa täälläpäin? hän kysyi.

Niin kuin kaikkialla. Täällä on pari pubia. Yökerho Ballinassa, sinne on matkaa joku kaksikyt minuuttia autolla. Ja on täällä tietysti karuselleja ja pelikoneita ja sellaista, mutta ne on enemmänkin lapsille. Sinulla ei ole vielä paljon kavereita täälläpäin, vai?

Taidat olla ensimmäinen ihminen jonka kanssa olen jutellut sen jälkeen, kun muutin tänne.

Hän kohotti kulmiaan. Oletko ujo?

Kerro sinä.

He katsoivat toisiaan. Nainen ei näyttänyt enää hermostuneelta, mutta vaikutti jollakin tapaa etäiseltä, kun mies tarkasteli hänen kasvojaan kuin yrittäen selvittää jotakin. Lopulta, parin sekunnin kuluttua, mies vaikutti tulevan siihen lopputulokseen ettei ollut onnistunut.

Joo, taidat olla, hän sanoi.

Nainen kysyi missä mies asui, ja tämä sanoi vuokraavansa taloa kavereiden kanssa, ei kaukana täältä. Hän katsoi ulos ikkunasta ja lisäsi, että paikan voi melkein nähdä siitä missä he istuivat, se on ihan asuntovaunualueen takana. Hän nojautui pöydän yli näyttääkseen naiselle, mutta sanoi sitten että olikin liian pimeää. Mutta siis ihan tuolla noin, hän sanoi. Kun hän nojautui naista kohti, heidän katseensa kohtasivat. Nainen laskei katseen syliinsä, ja istuutuessaan mies näytti tukahduttavan hymyn. Nainen kysyi, asuivatko miehen vanhemmat yhä täälläpäin. Mies sanoi äitinsä kuolleen edellisenä vuonna ja isänsä olevan ”luoja tietää missä”.

Tai siis, jos rehellisiä ollaan, hän on varmaan Galwayssa tai jossain, hän lisäsi. Ei hän yhtäkkiä putkahda esiin missään Argentiinassa. Mutta me ei olla nähty vuosiin.

Olen tosi pahoillani, että äitisi kuoli, nainen sanoi.

Joo. Kiitti.

Minäkään en ole nähnyt isääni pitkään aikaan. Hän on – aika epäluotettava.

Felix kohotti katseensa lasistaan. Ai? hän sanoi. Hän juo, niinkö?

Mmm. Ja – tiedäthän, keksii juttuja.

Felix nyökkäsi. Luulin että se on sinun hommaasi, hän sanoi.

Huomautus sai naisen selvästi punastumaan, mikä näytti

yllättävän miehen, jopa säikäyttävän hänet. Onpa hauskaa, nainen sanoi. Mutta siis. Haluatko toisen?

Toisten jälkeen he joivat kolmannet. Mies kysyi oliko naisella sisaruksia, ja tämä vastasi että yksi, nuorempi veli. Mies sanoi että hänelläkin oli veli. Kolmannen drinkin jälkeen Alicen kasvot olivat punaiset ja hänen silmänsä olivat lasittuneet ja kirkkaat. Felix näytti aivan samalta kuin saapuessaan baariin, hänen käyttöksensä ja äänensä eivät olleet muuttuneet. Mutta siinä missä naisen katse vaelsi yhä enemmän ympäri huonetta ilmaisten entistä hajanaisempaa kiinnostusta ympäristöä kohtaan, mies suhtautui naiseen tarkkaavaisemmin ja määrätietoisemmin. Nainen viihdytti itseään kalisuttamalla jääpaloja tyhjässä lasissaan.

Haluatko nähdä missä asun? hän kysyi. Tekisi mieli ylpeillä talolla, mutten tunne ketään jonka voisın kutsua. Tai siis aion tietenkin kutsua kaverini. Mutta he asuvat vähän siellä täällä.

New Yorkissa.

Dublinissa, enimmäkseen.

Missä se talo on? Voiko sinne kävellä?

Ehdottomasti. Oikeastaan meidän pitää kävellä. Minä en aja, entä sinä?

Ei, en tällä hetkellä. Tai en ainakaan ottaisi sitä riskiä. Mutta joo, on minulla ajokortti.

On vai, nainen mutisi. Miten romanttista. Juodaanko vielä yhdet vai mennäänkö?

Kysymys sai miehen rypistämään kulmiaan itsekseen, tai sitten se johtui kysymyksenasettelusta tai sanasta ”romanttinen”. Nainen penkoi laukkuaan eikä kohottanut katsettaan.

Joo, mennään vaan, miksei, mies sanoi.

Nainen nousi seisomaan ja alkoi pukea ylleen beigeä yksirivistä sadetakkia. Mies katsoi miten hän taittoi yhden hihankäänteen niin, että se oli yhtä pitkä kuin toinen. Kun he seisoi-
vat, mies oli vain hieman naista pidempi.

Kuinka kaukana se on? mies sanoi.

Nainen hymyili hänelle leikkisästi. Tulitko toisiin ajatuksiin? hän sanoi. Jos väsyit kävelemään, voit aina hylätä minut ja kääntyä takaisin, olen tottunut siihen. Kävelemiseen siis. En hylkäämiseen. Tai ehkä olen tottunut siihenkin, mutten paljasta sellaista tuntemattomille.

Tähän mies ei vastannut mitään, nyökkäsi vain kasvoillaan epämääräisen tuima pidättyneisyys, kuin tämä naisen luonteenpiirre, hänen taipumuksensa olla ”nokkela” ja jaaritteleva, olisi parin tunnin keskustelun jälkeen jotakin jonka mies oli pannut merkille ja päättänyt jättää huomiotta. Lähtiessään hän toivotti tarjoilijalle hyvää yötä. Alice pani tämän merkille ja vilkaisi olkansa yli kuin yrittäen nähdä vielä vilauksen naisesta. Kun he olivat ulkona polulla, hän kysyi tunsiko mies naisen. Aallot hajosivat heidän takanaan syvä, tynnyttävänä kohinana ja ilma oli kylmä.

Baarin tytön? Felix sanoi. Joo, tunnen. Sineadin. Miten niin?

Hän varmaan ihmettelee, miksi me oltiin siellä juttelemassa.

Felix vastasi värittömällä äänellä: No kyllä se varmaan tajusi aika hyvin. Minne me ollaan menossa?

Alice vei kädet sadetakkinsa taskuun ja alkoi kävellä mäkeä ylös. Hän näytti tunnistaneen jonkinlaisen uhman tai jopa torjumisen miehen äänessä, ja sen sijaan että se olisi saanut hänet perääntymään, se näytti enemmänkin lujittavan hänen määrätietoisuuttaan.

Miten niin, tapaatko useinkin naisia siellä? hän kysyi.

Miehen täytyi kävellä nopeasti pysyäkseen naisen tahdissa. Outo kysymys, hän vastasi.

On vai? Kai minä olen outo ihminen.

Kuuluuko se sinulle, jos tapaan siellä muita? hän sanoi.

Mikään sinussa ei kuulu minulle, tietenkään. Olen vaan utelias.

Mies vaikutti mieltävän tätä ja toisti hiljaisemmalla, epävar-

memmalla äänellä: Joo, mutten tajua miten se kuuluu sinulle. Parin sekunnin kuluttua hän lisäsi: Hotelli oli sinun ideasi. Ihan vaan tiedoksesi. En melkein ikinä käy siellä. Eli siis ei, en yleensä tapaa siellä ketään. Okei?

Okei, selvä juttu. Uteliaisuuteni vaan heräsi kun sanoit, että baarin tyttö ”tajusi aika hyvin” mitä me oltiin tekemässä siellä.

No, se varmasti tajusi että me oltiin treffeillä, mies sanoi. Sitä minä tarkoitin.

Vaikka Alice ei kääntynyt katsomaan miestä, hänen ilmeensä alkoi olla huvittuneempi kuin aiemmin, tai eri tavalla huvittunut. Eikö sinua häiritse että tuttusi näkevät sinut treffeillä tuntemattomien kanssa? hän kysyi.

Ai koska se on noloa tai jotain? Ei, ei minua häiritse.

Loppumatkan Alicen talolle, ylämäkeen pitkin rantatietä, he keskustelivat Felixin sosiaalisesta elämästä, tai enemmänkin Alice esitti aiheesta joukon kysymyksiä joihin Felix vastasi hetken mietittyään, ja kumpikin puhui kovempaa kuin aiemmin meren kohinan takia. Alicen kysymykset eivät näyttäneet yllättävän Felixiä, ja tämä vastasi niihin auliisti mutta puhumatta kohtuuttoman pitkään ja vastaten vain esitettyyn kysymykseen. Felix kertoi viettävänsä aikaa lähinnä koulu- ja työkavereidensa kanssa. Nämä kaksi porukkaa limittyivät vain hieman. Felix puolestaan ei esittänyt kysymyksiä. Ehkä naisen aiemmat, arat vastaukset saivat hänet pidättyneeksi, tai sitten häntä ei kiinnostanut enää.

Tuossa noin, Alice sanoi lopulta.

Missä?

Hän avasi pienen valkoisen portin salvan ja sanoi: Tässä. Felix pysähtyi ja katsoi taloa, joka sijaitsi vihreän, viettävän pihan perällä. Ikkunat olivat pimeät eikä talon ulkoseinää voinut nähdä yksityiskohtaisesti, mutta miehen ilme paljasti, että hän tiesi paikan.

Asutko pappilassa?

Ai, en tajunnut että tiesit talon. Olisin muuten kertonut baarissa, en yrittänyt olla salaperäinen.

Alice piteli porttia auki ja mies seurasi häntä silmät yhä heidän yllään hämmöttävässä, merelle päin katsovassa talossa. Heidän ympärillään hämärä vihreä puutarha kahisi tuulessa. Alice käveli äänettömästi pitkin polkua ja etsi avaimia käsilaukustaan. Avainten äänen saattoi kuulla jostakin laukun sisältä, mutta hän ei tuntunut löytävän niitä. Felix seiso i sanomatta mitään. Alice pahoitteli viivettä ja laittoi puhelimensa taskulampputoiminnon päälle, ja se valaisi laukun sisällön ja loi kylmän harmaan valon myös talon portaille. Felix seiso i kädet taskussa. Löytyi, Alice sanoi. Sitten hän avasi oven.

Sisällä oli suuri eteishalli, jossa oli punamustakuvio idut lattialaatat. Katosta roikkui marmoroidusta lasista tehty lampunvarjostin, ja seinustalla oli hienostunut kapea pöytä jolla seiso i puinen saukkoveistos. Alice jätti avaimet pöydälle ja vilkaisi nopeasti seinän sameaan, laikukkaaseen peiliin.

Asutko täällä yksin? Felix sanoi.

Joo, Alice sanoi. Talo on tietysti ihan liian iso. Ja maksaa miljoonia pitää se lämpimänä. Mutta se on kiva, vai mitä? Enkä joudu maksamaan vuokraa. Mennäänkö keittiöön? Laitan lämmityksen päälle.

Felix seurasi häntä eteisen läpi suureen keittiöön, jonka yhdellä puolella oli kiinteät keittiökalusteet ja toisella ruokapöytä. Lavuaarin yllä oli takapihalle avautuva ikkuna. Felix seiso i oviaukossa, kun Alice penkoi yhtä kaapeista. Alice kääntyi katsomaan häntä.

Voit istua, hän sanoi. Mutta jää ihmeessä seisomaan jos haluat. Tahdotko lasin viiniä? Minulla ei ole mitään muuta, siis juotavaa. Mutta otan itse ensin lasin vettä.

Millaisia juttuja sinä kirjotat? Jos siis olet kirjailija.

Alice kääntyi hämmentyneenä ympäri. Jos olen? hän sanoi. Et kai ajattele että valehtelin? Olisin siinä tapauksessa keksinyt jotain parempaa. Olen romaanikirjailija. Kirjoitan romaaneja.

Ja sinulle maksetaan siitä, niinkö?

Kuin aistien kysymyksessä uuden merkityksen, Alice vilkaisi miestä vielä kerran ja palasi vesihanan puoleen. Joo, hän sanoi. Felix katsoi häntä yhä ja istui sitten pöydän ääreen. Tuolit oli päällystetty rypytetyllä ruosteenruskealla kankaalla. Kaikki näytti hyvin puhtaalta. Felix hankasi sileää pöydänpintaa etusormensa päällä. Alice laski hänen eteensä vesilasin ja istuutui yhdelle tuoleista.

Oletko käynyt täällä ennenkin? hän sanoi. Tunnistit talon.

En, tai siis tiedän talon koska kasvoin täällä päin. En ikinä tiennyt kuka täällä asui.

En minäkään tunne heitä. Vanhempi pariskunta. Nainen on kai taiteilija.

Felix nyökkäsi eikä sanonut mitään.

Voin pitää sinulle esittelykierroksen jos haluat, Alice lisäsi.

Felix pysyi yhä hiljaa eikä tällä kertaa edes nyökännyt. Alicea tämä ei näyttänyt häiritsevän; se tuntui vahvistavan jonkin epäilyksen jota hän oli hautonut, ja kun hän taas puhui, hänen äänensä oli yhtä kuiva kuin aiemmin, melkein ivallinen.

Ajattelet varmaan että olen hullu kun asun täällä yksin, hän sanoi.

Ilmaiseksi? Felix vastasi. Mitä hittoa, olisit hullu jos et asuisi. Hän haukotteli huolettomasti ja katsoi ulos ikkunasta, tai enemmänkin ikkunaa, sillä ulkona oli nyt pimeää ja lasi ainoastaan heijasti huoneen sisäpuolen. Ihan vaan uteliaisuudesta, montako makkaria täällä on? hän kysyi.

Neljä.

Mikä niistä on sinun?

Alicen silmät eivät liikahtaneetkaan vastauksena tähän odottamattomaan kysymykseen, hän vain tuijotti lasiaan keskittyneenä parin sekunnin ajan ja kohotti sitten katseensa suoraan mieheen. Yläkerrassa, hän sanoi. Kaikki makuuhuoneet on yläkerrassa. Haluatko nähdä?

Miksei, Felix sanoi.

He nousivat pöydästä. Yläkerran porrastasanteella oli turkkilainen matto, jossa oli harmaat tupsukoristeet. Alice avasi makuuhuoneensa oven ja sytytti pienen jalkalampun. Vasemmalla oli suuri parisänky. Lattialaudat olivat paljaat, ja yhdellä seinällä oli jadenvärisistä kaakeleista tehty takka. Oikealla laaja liukuikkuna avautui merelle päin, pimeään. Felix käveli hitaasti ikkunalle ja nojautui niin lähelle lasia, että hänen varjonsa tummensi heijastuvan valon hehkun.

Täältä on varmaan päivällä kiva näköala, Felix sanoi.

Alice seisoి yhä ovelta. Joo, se on kaunis, hän sanoi. Ja oikeastaan vielä kauniimpi iltaisin.

Felix kääntyi pois ikkunalta ja heitti Alicen katsoessa arvioivan silmäyksen huoneen muihin yksityiskohtiin.

Tosi kiva, hän ilmoitti. Huone on tosi kiva. Aiotko kirjoittaa täällä kirjan?

Kai minä yritän.

Ja mistä se kertoo?

Äh, en tiedä, hän sanoi. Ihmisistä.

Tuo on aika epämääräistä. Millaisista ihmisistä, samanlaisista kuin sinä?

Alice katsoi häntä tyynesti, kuin kertoakseen jotakin: ehkä että hän ymmärsi miehen pelin ja jopa antaisi tämän voittoa, jos tämä vain pelaisi kohteliaasti.

Millainen ihminen minä sinun mielestäsi olen? hän sanoi.

Jokin hänen katseensa tyynessä viileydessä tuntui horjuttavan miestä, ja tämä päästi lyhyen, ulvahtavan naurun. No tuota, hän sanoi. Me tavattiin vasta pari tuntia sitten, en ole päättänyt vielä.

Toivottavasti kerrot sitten, kun tiedät.

Ehkä.

Parin sekunnin ajan Alice vain seisoi aivan liikkumatta samalla, kun Felix kuljeskeli ympäriinsä ja teeskenteli katselevansa huonetta. Silloin he molemmat tiesivät, mitä tulisi tapah-

tumaan, vaikka kumpikaan ei olisi osannut sanoa tarkalleen, miten he tiesivät. Alice odotti että toinen tekisi päätöksen, ja mies vilkuili yhä ympärilleen, kunnes viimein, ehkä siksi ettei hänellä ollut enää voimia lykätä väistämätöntä, hän kiitti ja lähti. Alice saattoi hänet alas portaita – osan matkaa. Hän seisoj portaitailla kun mies astui ovesta ulos. Sellaista sattuu. Jälkeenpäin molemmilla oli kurja olo, eikä kumpikaan tiennyt miksi ilta oli oikeastaan päättynyt niin onnettomasti. Alice seisoj portaitailla liikkumatta, yksin, ja katsoi toisen kerroksen porrastasannetta. Jos nyt seuraat hänen katsettaan, huomaat makuuhuoneen auki jääneen oven, porraskaiteen puolien välistä erottuvan siivun valkoista seinää.

2

RAKAS EILEEN. OLEN odottanut vastaustasi viimeisimpään sähköpostiini niin kauan, että kirjoitan sinulle taas – voitko kuvitella! – ennen kuin ehdit edes vastata. Puolustuksekseni täytyy sanoa, että minulle on kertynyt tässä vaiheessa liikaa materiaalia, ja jos odotan vielä, alan unohtaa asioita. Sinun on hyvä tietää, että meidän sähköpostinvaihtomme on minun tapani pitää kiinni elämästä, tehdä siitä muistiinpanoja ja siten säilyttää jotakin minun – muuten lähes arvottomasta, tai jopa täysin arvottomasta – olemassaolostani tällä nopeasti tuhoutuvalla planeetalla... Sisällytän tämän kappaleen lähinnä siksi, että omatuntosi alkaisi kolkuttaa, koska et ole vielä vastannut, ja siten varmistan tällä kertaa nopean vastauksen. Mitä sinä sitä paitsi teet, jos et kerran kirjoita minulle? Älä sano että töitä.

Tulen hulluksi kun ajattelen vuokraa, jota maksat Dublinissa. Tiedäthän, että siellä on nykyään kalliimpaa kuin Pariisissa? Ja ei millään pahalla, mutta se mitä Pariisilla on, Dublinilta puuttuu. Yksi Dublinin ongelmista on, että se on litteä, niin kirjaimellisesti kuin topografisesti – joten kaiken täytyy tapahtua yhdellä ainoalla tasolla. Toisissa kaupungeissa on metrosysteemejä, jotka tuovat syvyyttä, ja jyrkkiä mäkiä tai pilvenpiirtäjiä luomassa korkeutta, mutta Dublinissa on vain matalia, harmaita rakennuksia ja kaduilla kulkevia raitiovaunuja. Eikä siellä ole mannereurooppalaisten kaupunkien tapaan sisäpihoja tai katopuutarhoja, jotka sentään rikkovat pinnan – jos eivät pysty-

suorasti niin käsitteellisesti. Oletko koskaan ajatellut asiaa näin? Vaikka et olisikaan, olet ehkä pannut sen merkille jollakin alitajuisella tasolla. Dublinissa on vaikeaa mennä kovin korkealle tai kovin matalalle, vaikeaa kadottaa itseään tai muita tai saavuttaa perspektiivin tuntua. Ehkä ajattelet, että se on demokraattinen tapa järjestää kaupunki – niin että kaikki tapahtuu vastakkain, siis tasa-arvoisesti. Totta, kukaan ei ole katsomassa teitä korkeuksista. Mutta kaupunki antaa taivaalle täydellisen valta-aseman. Mikään ei koskaan merkittävästi riko tai katkaise taivaan yhtenäisyyttä. Dublinin torni, sinä ehkä huomautat, enkä minä kiistä tornia, mutta se on joka tapauksessa kapein mahdollinen keskeytys ja heiluu kuin mittanauha havainnollistamassa kaikkien ympäröivien rakennusten pikkuruista kokoa. Taivaan määrittävä vaikutus ei tee hyvää kaupungin asukkaille. Mikään ei koskaan tule väliin ja peitä sitä näkyvistä. Se on kuin memento mori. Toivon, että joku leikkaisi siihen reiän sinua varten.

Olen ajatellut viime aikoina oikeistopoliittikkaa (kuten varmaan kaikki) ja sitä miten konservatismi (yhteiskunnallinen liike) alettiin yhdistää ahnaaseen markkinakapitalismiin. Yhteys ei ole itsestään selvä, ainakaan minulle, sillä markkinat eivät säilytä mitään vaan nielevät kaikki vallitsevan tilanteen ominaisuudet ja erittävät ne liiketoimina, vailla merkityksiä ja muis-toja. Mikä sellaisessa prosessissa voisi olla ”konservatiivista”? Mutta minua hämmästyttää sekin, että ”konservatismi” idea on itsessään virheellinen, koska mikään ei voi säilyä sellaisenaan – tarkoitan että aika kulkee vain yhteen suuntaan. Tämä ajatus on niin perustavanlaatuisen, että sen keksittyäni tunsin oloni todella nerokkaaksi, ja sitten mietin olenko idiootti. Mutta onko tässä sinusta järkeä? Emme voi säilyttää mitään, emme etenkään sosiaalisia suhteita ilman, että muutamme niiden olemusta vangiten luonnottomalla tavalla jonkin osan niiden ja ajan keskinäisestä vaikutuksesta. Ajattele vaikka sitä, miten konservatiivit kohtelevat ympäristöä: heidän ajatuksensa säilyttämisestä

on louhia, ryöstää ja tuhota, ”koska niin on aina tehty” – mutta juuri sen takia maapallo, jolle niin tehdään, ei ole enää sama. Tämä kaikki on sinusta varmaankin todella alkeellista, ja ehkä minä olen mielestäsi jopa epäjohdonmukainen. Mutta nämä ovat vain minun abstrakteja ajatuksiani, jotka minun täytyi kirjoittaa muistiin ja joiden vastaanottajaksi sinä nyt huomaat joutuneesi (halusit tai et).

Olin tänään kaupassa ostamassa lounasta, kun yhtäkkiä minuun iski tosi outo tunne – välitön tietoisuus tämän elämän epätodennäköisyydestä. Tai siis, ajattelin kaikkia niitä maapallon ihmisiä – joista suurin osa asuu oloissa, joita sinä ja minä pitäisimme äärimmäisenä köyhyytenä – jotka eivät ole koskaan nähneet vastaavaa kauppaa saati käyneet sellaisessa. Ja tämä, tämä, on se mitä heidän työnsä ylläpitää! Tämä elämäntyö, meidän kaltaisiamme ihmisiä varten! Kaikkien eri limubrandien muovipullot ja kaikki valmisruoat ja ilmatiivit karkkipussit ja myymälässä paistetut leivonnaiset – tässä se on, kaiken maailmassa tehdyn työn, kaikkien fossiilisten polttoaineiden käytön ja raskaan, kahvituloilla ja sokeriplantaaseilla tehdyn aherruksen huiennus. Tämän takia! Lähikaupan! Sen ajatteleminen sai pääni pyörälle. Siis minulle tuli oikeasti huono olo. Ihan kuin olisin yhtäkkiä muistanut, että koko elämäni on osa tv-ohjelmaa – ja joka päivä ihmiset kuolevat ohjelmaa tehdessään, he raatavat itsensä hengiltä mitä kamalimmissa olosuhteissa, lapset, naiset, vain jotta minulla olisi erilaisia, useisiin kertakäyttöisiin muovikääröihin pakattuja lounasvaihtoehtoja. Luulin, että oksentaisin. Tietenkään sellainen tunne ei voi kestää. Ehkä minulla on huono olo koko loppupäivän, ehkä jopa koko viikon – mitä sitten? Minun pitää silti ostaa ruokaa. Ja siltä varalta että olet minusta huolissasi, vakuutan että ostin kuin ostinkin lounasta.

Vielä päivitys maalaiselämästäni ja sitten lopetan. Talo on kaoottisen valtava, aivan kuin siihen ilmaantuisi spontaanisti uusia, aiemmin huomaamatta jääneitä huoneita. Se on myös

kylmä ja osittain kostea. Asun kahdenkymmenen minuutin kävelymatkan päässä edellä mainitusta lähikaupasta, ja tuntuu kuin viettäisin suurimman osan ajasta kävelen edestakaisin ostamaan sitä minkä unohdin edellisellä kerralla. Se varmaankin vahvistaa luonnetta, ja siinä vaiheessa kun me taas tapaaamme, minulla on mahtava persoonallisuus. Noin kymmenen päivää sitten menin treffeille erään tyyppin kanssa, joka työskentelee jakeluvastustalla ja joka ehdottomasti halveksui minua. Ollakseni rehellinen itselleni (kuten aina olen) luulen, että olen ehtinyt unohtaa miten sosiaalinen kanssakäyminen toimii. Minua kauhastuttaa ajatella miten minä ilmeilin, kun yritin vaikuttaa ihmiseltä joka on säännöllisesti tekemisissä muiden kanssa. Jopa tätä sähköpostia kirjoittaessani oloni on vähän irrallinen ja hajainen. Eräs Rilken runo päättyy: ”Ken yksin nyt on, kauan olla saa / vain valvoo, lueksii, kun syys on mailla / pitkiä kirjeitä vain kirjoittaa / ja harhaa irtautuneen lehden lailla.” En voisi keksiä nykyiselle tilanteelleni parempaa kuvausta, paitsi että on huh-tikuu eikä täällä ole irrallisia lehtiä. Siispä anna anteeksi tämä ”pitkä kirje”. Toivottavasti tulet tapaamaan minua. Sinun, aina aina aina, Alice.

3

KESKIVIIKKONA KELLO KAKSIKYMMENTÄ yli kaksitoista nainen istui työpöydän ääressä jaetussa toimistossa Dublinin keskustassa ja kävi läpi tekstidokumenttia. Hänen hyvin tummat hiuksensa oli kiedottu höllästi kiinni kilpikonnankuorisoljella, ja harmaa neulepusero oli työnnetty mustien suorien housujen sisään. Hän kävi dokumenttia läpi käyttäen hiiren pehmeää, luistavaa rullaa, katse pyyhki kapeita tekstisarakkeita edestakaisin, ja silloin tällöin hän pysähtyi, klikkasi ja lisäsi tai poisti kirjaimia. Useimmiten hän lisäsi kaksi pistettä nimeen ”WH Auden” yhdenmukaistaakseen sen esiintymisen ”W.H. Audenina”. Kun hän pääsi tiedoston loppuun, hän avasi hakutoiminnon, valitsi Sama kirjainkoko -vaihtoehdon ja kirjoitti: ”WH.” Tuloksia ei löytynyt. Hän palasi dokumentin alkuun, sanat ja kappaleet viuhuivat ohi niin nopeasti että ne vaikuttivat lähes täysin lukukelvottomilta, ja sitten, ilmeisen tyytyväisenä, hän tallensi tekstin ja sulki tiedoston.

Yhdeltä hän kertoi kollegoilleen menevänsä lounaalle, ja he vilkuttivat hänelle hymyillen ruutujensa takaa. Hän veti takin ylleen ja käveli läheiseen kahvilaan, jossa hän valitsi ikkunapöydän, söi voileipää yhdellä kädellä ja piteli toisella *Karamazovin veljeksiä*. Välillä hän laski kirjan, pyyhki kätensä ja suunsa paperiservietillä, vilkaksi ympärilleen kuin varmistaakseen katsoiko kukaan ja jatkoi sitten lukemista. Kahtakymmentä vaille kaksi hän kohotti katseensa tarkkaillakseen pitkää, vaaleahiuksista

miestä, joka oli astunut sisään kahvilaan. Miehellä oli yllään puku ja kravatti ja kaulan ympärillä muovinen henkilökuntakortti, ja hän puhui puhelimeen. Joo, hän sanoi, he sanoivat että tiistaina, mutta soitan ja tarkistan sen puolestasi. Kun hän näki naisen ikkunan ääressä, hänen ilmeensä muuttui ja hän nosti nopeasti vapaan kätensä ja muodosti huulillaan sanan: Hei. Puhelimeen hän jatkoi: Ei, et tainnut olla kopioituna siihen. Katse naisessa hän osoitti kännykkää kärsimättömästi ja teki kädellään puhumista tarkoittavan eleen. Nainen hymyili, hypisteli kirjansivun kulmaa. Aivan, aivan, mies sanoi. Kuule, en ole itse asiassa toimistolla nyt, mutta teen sen kun palaan. Joo. Hyvä, hyvä, oli kiva jutella.

Mies lopetti puhelun ja meni naisen luokse. Nainen katsoi miestä päästä varpaisiin ja sanoi: Voi Simon, miten tärkeältä sinä näytät, pelkään että sinut salamurhataan. Simon tarttui henkilökuntakorttiinsa ja tutki sitä arvostellen. Se johtuu tästä, hän sanoi. Tulee sellainen olo, että ansaitsenkin tulla murhatuksi. Voinko ostaa sinulle kahvin? Nainen sanoi, että hänen täytyi palata töihin. No, mies sanoi, voinko ostaa sinulle kahvin mukaan ja kävellä yhtä matkaa? Tarvitsen mielipidettäsi yhdestä jutusta. Nainen sulki kirjan ja sanoi kyllä. Mies lähti tiskille, ja nainen nousi seisomaan ja pyyhkäisi syliinsä varisseet leivänmurut. Mies tilasi kaksi kahvia, yhden maidolla ja toisen mustana, ja pudotti pari kolikkoa tippipurkkiin. Nainen liittyi hänen seuraansa, irrotti soljen hiuksistaan ja laittoi sen takaisin. Miten Lolan sovitus muuten meni? mies kysyi. Nainen katsahti ylös, kohtasi miehen katseen ja päästi oudon, tukahdutetun äänen. Ai joo, ihan hyvin, hän sanoi. Äiti on itse asiassa Dublinissa, me mennään kaikki huomenna etsimään vaatteita häihin.

Mies hymyili hyväntahtoisesti ja seurasi samalla heidän kahviensa valmistumista tiskin takana. Outoa, hän sanoi, näin pari yötä sitten pahaä unta, jossa olit menossa naimisiin.

Mitä pahaa siinä oli?

Olit menossa naimisiin jonkun toisen kuin minun kanssani.

Nainen nauroi. Puhutko noin työpaikkasi naisille? hän sanoi.

Mies kääntyi huvittuneena hänen puoleensa ja vastasi: Voi luoja en, joutuisin kamaliin vaikeuksiin. Ja hyvä niin. Ei, en koskaan flirttaile töissä. Jos mitään, he flirttailevat minun kanssani.

He ovat varmaan kaikki keski-ikäisiä ja haluavat, että menet naimisiin heidän tyttäriensä kanssa.

En voi hyväksyä tätä negatiivista kulttuurista kuvaa keski-ikäisistä naisista. Kaikista ikäluokista taidan pitää heistä eniten.

Mikä nuorissa naisissa on vikana?

No kun he ovat niin...

Hän heilautti kättään kaarella kuin ilmaistakseen skismaa, epävarmuutta, seksuaalista kemiaa, jahkailua tai kenties keskinertaisuutta.

Sinun tyttöystäväsi eivät ole koskaan keski-ikäisiä, nainen huomautti.

Kuten en minäkään ihan vielä, kiitos vain.

Kun he lähtivät kahvilasta, mies piteli ovea auki naiselle, ja tämä astui ulos kiittämättä ja lähti kävelemään kohti toimistoa. Mitä sinä siis halusit kysyä? hän sanoi. Mies otti naisen kiinni ja kertoi tarvitsevansa hänen neuvoaan ongelmassa, joka koski miehen kahta ystävää, jotka nainen vaikutti tietävän nimeltä. Nämä ystävät olivat olleet kämppäkavereita ja aloittaneet sitten jonkinlaisen epäselvän seksuaalisen suhteen. Jonkin ajan kuluttua yksi heistä oli alkanut tapaillla jotakuta toista, ja nyt toinen ystävästä, se joka oli yhä sinkku, halusi muuttaa pois, mutta hänellä ei ollut rahaa eikä paikkaa mihin mennä. Enemmänkin siis henkinen ongelma kuin asunto-ongelma, nainen sanoi. Mies myönsi hänen olevan oikeassa mutta lisäsi: Minusta hänen kannattaisi silti muuttaa. Tai siis, hän sanoo että kuulee öisin kun he harrastavat seksiä, mikä on aika paha. He olivat siinä vaiheessa saavuttaneet toimistorakennuksen portaat. Voisit lainata

hänelle rahaa, nainen sanoi. Mies vastasi että oli jo tarjonnut, mutta tämä oli kieltäytynyt. Mikä oli oikeastaan helpotus, hän lisäsi, koska vaistoni sanoo että olisi parempi pysyä erossa koko jutusta. Nainen kysyi mitä toinen ystävä oli sanonut selitykseksi, ja mies vastasi ettei ystävä kokenut tekevänsä mitään väärin, että edellinen suhde oli päättynyt luonnollisesti ja mitä hänen pitäisi tehdä, pysyä ikuisesti sinkkuna? Nainen irvisti ja sanoi: Voi luoja, joo, hänen pitää ehdottomasti muuttaa pois. Pidän silmät auki. He viipyvät portailla vielä hetken. Sain muuten kutsun häihin, mies kertoi.

Ai joo, nainen sanoi. Ne lähetettiin tällä viikolla.

Tiesitkö että saan tuoda avecin?

Nainen katsoi miestä kuin varmistuakseen, vitsailiko tämä, ja kohotti sitten kulmiaan. Sepä kiva, hän sanoi. Minun kutsusani ei mainita avecia, mutta kai se olisi vähän tahditonta tällä hetkellä.

Haluako että menen yksin, solidaarisuuden nimissä?

Oltuaan hetken hiljaa nainen kysyi: Miksi, onko sinulla joku mielessä?

No, varmaan se tyttö jota tapailen. Jos se on sinulle ihan sama.

Hän sanoi: Hmm. Sitten hän lisäsi: Toivottavasti tarkoitat naista.

Mies hymyili. Äh, eipäs olla epäkohteliaita, hän sanoi.

Tytötteletkö sinä minua selkäni takana?

Ehdottomasti en. En kutsu sinua miksikään. Aina kun nimesi mainitaan, minä hämmennyn ja lähden huoneesta.

Nainen ei ollut kuulevinaan vaan kysyi: Milloin te tapasitte?

Jaa, en tiedä. Joku kuusi viikkoa sitten.

Ei kai hän ole taas niitä kaksikymmentäkaksivuotiaita skandinaavinaisia, eihän?

Ei, ei hän ole skandinaavi, mies sanoi.

Liioittelun tympääntynyt ilme kasvoillaan nainen viskasi kahvikuppinsa roskakoriin toimisto-oven ulkopuolella. Mies katsoi

häntä ja lisäsi: Voin mennä yksin jos haluat. Me voidaan vaihtaa flirttailevia katseita huoneen poikki.

Äh, saat minut vaikuttamaan tosi epätoivoiselta, nainen sanoi. Voi ei, en minä sitä tarkoittanut.

Nainen pysyi hiljaa parin sekunnin ajan, seiso i vain ja tuijotti liikennettä. Sitten hän sanoi: Hän näytti kauniilta sovituksessa. Lola siis. Kysyit siitä aiemmin.

Mies vastasi, katse yhä hänessä: Voin kuvitella.

Kiitos kahvista.

Kiitos neuvoista.

Lopun iltapäivää nainen työskenteli toimistolla samalla tekstinkäsittelyohjelmalla, avasi uusia tiedostoja, siirsi heittomerkejä paikasta toiseen ja poisti pilkkuja. Suljettuaan yhden tiedoston hän ei avannut heti toista vaan tarkisti rutiininomaisesti somefiidinsä. Hänen ilmeensä ja asentonsa eivät vaihdelleet sen mukaan mitä hän näki: uutisraportti kamalasta luonnonkatastrofista, valokuva jonkun rakkaasta lemmikistä, naistoi mittaja puhumassa tappouhkauksista, vaikeatajuinen vitsi joka vaati tutustumista useisiin muihin nettivitseihin ennen kuin sen saattoi edes hämäästi käsittää, valkoisen ylivallan intohimoista tuomitsemista, mainos terveellisestä lisäravinteesta odottaville äideille. Mikään hänen suhteessaan maailmaan ei muuttunut ulkoisesti niin että hänestä olisi voinut päätellä, mitä hän ajatteli näkemästään. Jonkin ajan kuluttua, ilman mitään ilmeistä syytä, hän sulki selainikkunan ja avasi taas tekstinkäsittelyohjelman. Toisinaan joku kollega keskeytti hänet työaiheisella kysymyksellä ja hän vastasi, tai joku kertoi hauskan jutun ja kaikki nauroivat, mutta enimmäkseen hän jatkoi työtään ääneti.

Kello viisi kolmekymmentäneljä hän otti taas takkinsa nau lakosta ja hyvästeli jäljellä olevat kollegat. Hän keri kuulokkeet auki kännykkänsä ympäriltä, kytki ne ja käveli Kildare Streetiä pitkin kohti Nassau Streetiä, kääntyi sitten vasemmalle ja eteni mutkitellen kohti länttä. Käveltyään kaksikymmentä-

kahdeksan minuuttia hän pysähtyi hiljattain valmistuneen asuinrakennuksen eteen joen pohjoisrannalla ja meni rappuun, kiipesi kaksi kerrosta ja avasi valkoisen oven. Kukaan muu ei ollut kotona, mutta asunnon malli ja sisustus vihjasivat, ettei hän ollut ainut asukas. Pienestä hämärästä olohuoneesta, jonka verhon peittämä ikkuna avautui joelle, pääsi keittokomeroon jossa oli uuni, pieni jääkaappipakastin ja lavuaari. Nainen otti jääkaapista kelmulla päällystetyn kulhon. Hän irrotti kelmun ja laittoi kulhon mikroon.

Syötyään hän meni makuuhuoneeseensa. Ikkunasta näkyi alla oleva katu ja hitaasti vellova joki. Hän riisui takin ja kenkät, irrotti soljen hiuksistaan ja veti verhot ikkunan eteen. Verhot olivat ohuet ja keltaiset ja niissä oli vihreitä suorakulmioita. Hän riisui neuleensa, kiemurteli ulos housuistaan ja jätti molemmat vaatekappaleet myytyiksi lattialle, housujen kangas kiilteli vähän. Sitten hän veti ylleen puuvillaisen collegepaidan ja harmaat leggingsit. Hänen tummat hiuksensa, jotka laskeutuivat vapaina olkapäille, näyttivät puhtailta ja aavistuksen kuiltailta. Hän istui sängylle ja avasi läppäriinsä. Jonkin aikaa hän selasi eri uutiskanavia, välillä hän avasi ja lukaisi pitkiä artikkelieita vaaleista ulkomailla. Hänen kasvonsa olivat kalpeat ja väsyneet. Huoneen ulkopuolella kaksi muuta asukasta tulivat kotiin keskustellen illallisen tilaamisesta. Heidän varjonsa erotuivat hetken ajan oven alle jäävästä raosta, kun he kävelivät hänen huoneensa ohi keittiöön. Nainen avasi läppäriellä yksityisen selausikkunan, meni eräälle somesivustolle ja kirjoitti hakukenttään sanat ”aidan lavin”. Ilmestyi lista tuloksia, ja vilkkailematta muita vaihtoehtoja hän klikkasi kolmatta. Näytölle avautui profiili, nimi ”Aidan Lavin” ja sen yllä valokuva, jossa oli takaa päin kuvatut pää ja hartiat. Miehen hiukset olivat paksut ja tummat, ja hän oli pukeutunut farkkutakkiin. Valokuvan alapuolella oli kuvateksti: paikallinen sad boy. perus tyhjänpuhuja. katso soundcloud. Käyttäjän uusin julkaisu, josta oli kolme tuntia,